

Gorun MANOLESCU

FRACTAL 1 (microroman)

"Only the present, the <<here>>, the <<now>>, the <<this>> are real.

Everything past is

unreal, everithing future is unreal, everything imagined, absent, mental, notional, general, every Universal, whether a concrete Universal or an abstract one, is unreal....Ultimately real is only the present moment of Dependent Origination Law" - 'A short treatis of Logic (Nyāya-bindu)' by Dharmakīrti with its commentary (Nyāya-bindu-ṭīkā) by Dharmamotara.

Aceeași așteptare. Ca înaintea unui eveniment deosebit care trebuie să se întâmple. Știi care se va întâmpla, dar nu ști când și unde, în ce fel.

Camera de hotel: curată, confortabilă. Plină de fapte petrecute, prezente, viitoare. Toate PREZENTE.

Aceeași așteptare. Ca înaintea unei mari bucurii sau...Țigara, cafeaua. Timpul: la dispoziția ta, sau tu la dispoziția lui. Te trăiește el, îl trăiești tu? O anumită "plaje-marje" există. O anumită "plaje-marje" de timp și spațiu în care te miști. În care "liberul arbitru" se poate deplasa cu nonșalanță. O nonșalanță controlată. O nonșalanță pe care nu o ști "controlată". Pentru că altfel...sau atunci ai putea să...

Aceeași așteptare a unor fapte petrecute, care se petrec, care se vor petrece și care, toate, devin această așteptare. Într-un prezent continuu...

A trăi clipa. A trăi clipa ACUM. Un ACUM în care trecut, prezent, viitor se amestecă. Numai spațiul curge, curge despletit...

Vaporul. Vaporul imens. Cu nouă etaje. De croazieră. Înconjurat de o ceață fumeoasă prin care soarele pătrunde anemic. Grupuri de turiști sosiți după o călătorie obositoare cu avionul. Acea oboseală dezorientată, dezorientantă. Oboseala drumului. Oboseala schimbării. Oboseala plăcută a unui început de vacanță "în croazieră". Pe mare.

Au rămas în urmă, dar prezente, mereu prezente, zilele, spațiul pregătirilor. Alergăturile între diverse cumpărături. Făcutul, desfăcutul bagajelor (mereu uit câte ceva). Controlul lor. Tipicar! Tocmai evanescența de care sufăr mă face să fiu tipicar. Până la oboseală. Nu pentru alții. Pentru mine. Liste făcute, bifate, reluate. Cu adăugiri și ștersături, inversări de priorități. Inversări a căror prioritate nu o mai știu. Pentru că se schimbă INSTANTANEU...

Deci vaporul și noi, grupul, în fața sa. Și această ceață în port. Ceață care te pătrunde, te dizolvă, te aglutinează. Ni se spune că e un fapt rar (adică ceață) în acest port. Nu am timp să-mi observ prea bine colegii. Nici nu mă interesează de fapt. "Între". Starea marginală, relaxantă între realitate și o altă "realitate". La fel de reală ca și prima. Acea realitate ce mă cuprinde încet, încet când plec mai mult de acasă. Când plec în alt spațiu. Sau când alt spațiu vine spre mine într-un timp din ce în ce mai încetinit, până la suspendarea sa. Acea stare tranzitorie care mă face să "plutesc", deocamdată,

"Contemplate mirate la dottrina chi s'asconde sotto il velami degli versi strani" - Dante - "Divina Comedie"

între cele două realități, să mă las furat de acest "între".

* Tânăr absolvent. De facultate. Hurducat pe drumul neasfaltat. Dus de un autobuz antedeluvian. Undeva într-un colț pierdut de țară. Pe un șantier petrolifer. (Întotdeauna mă atrag adâncimile. Și, mai ales, fluidele. Fluidele negre, cu luminiscentă puternică, specifică, tămăduitoare - ultimul pas înaintea celei încolore, cutremurător de dureros extatice. Fluide abia bănuite la suprafață dar care, când le provocă, țâșnesc cu forță incomensurabilă). Cu o valiză în care, în afara lucrurilor strict necesare, port cu mine un radio și el antedeluvian, cu carcasa de lemn, ca și autobuzul ce mă hurducă, purtându-mă. Printre dealuri, pe drumul de țară. Prăfuit. Ca pe un condamnat. "Ca pe un condamnat?". Nu știu de ce. Dar asta este senzația. Presentiment!? Strâns între țărani cu opinii și sumane care "vin de la Târg". Întreb: mai e mult de mers? Să fi matale sănătos...Limbă lată, dulce și leneșă. Ar mai vrea să spună ceva. Să intre în vorbă. Se abține cu un bun simț firesc pe care îl bănuie. Cu grija de a nu descoase. Dacă vrei, îi spui; dacă nu, nu. El nu întreabă. Te cercetează însă. Curios. Apoi, după un timp, începe să moțâie. Toropit de praf și căldură. În hurducăturile autobuzului.

* "Ivan Franko" - vasul pe care ne imbarcăm. Vechi, în comparație cu altele - tot de croazieră - acostate în port. Vechi, dar confortabil. Mai confortabil decât cele noi. Pătrundem, în șir indian, pe scara care leagă cheiul de vas. Pe scara care se clatină și îți produce o amețelă. Plăcută? Neplăcută? La primul etaj al vasului, ghida ne așteaptă. În hol. Privire rapidă, panoramică: mocheta groasă, odihnitoare, culoare kaki. Uși în stânga și în față. Tot în stânga, pe perete, o hartă, în relief, a țărmului mării. În dreapta - ghișeu de dispecerilor. De fapt, cu aspect de bar. Elegant, placat cu lemn, cu o dungă de nichel. Luminat puternic. Funcționara blondă, în uniformă, tânără - discută cu ghida noastră într-o limbă necunoscută. Ni se înmânează legitimații de acces pe vas.

* În semiobscuritatea holului din hotelul în care aștern aceste rânduri - o siluetă zveltă. Păr pieptănat gen "Emanuelle Riva". Rochie în dungă: bej cu gris. Se aproprie lifturile. Sunt două. Amândouă vin la parter. Aștept în fața unuia dintre ele. Ea, în fața celui alt. Al meu vine primul. O scurtă ezitare, apoi urcăm împreună. O văd acum bine. În lumina necruțătoare de neon: pudră groasă peste tenul fanat. O epavă care reintră, după lungi călătorii, în port.

* Pe Ivanka o întâlnesc la fel de neașteptat. În fața liftului, în holul de la primul etaj al vaporului. Și ne privim, fără nici un fel de reținere, fără o vorbă, ca într-o vrajă. Adâncindu-mă în ochii ei. Verzi. Putrezi de un venin binefăcător care urcă dulce și proaspăt din străfundurile slave. Pătrundem în lift, privindu-ne în continuare, uitând să apăsăm vre-un buton. Simultan, mâinile ni se întâlnesc - ca o mângâiere - pe tabloul de comandă. Are degete neșfârșit de lung și de fine. Mâna îngustă,

nervoașă., dar cu moliciuni nebănuite. Își retrage încet degetele, ca o adiere - nu a mâinii ei - a aerului ce vibrează de câmpul ce-i înconjoară mâna. Vibrând, simt cum palpită acest câmp. Privindu-ne, în continuare, intens cu o durere și deznădejde "fizică". Și, dintr-odată - INELUL... pe arătătorul ei. Regăsire, pierdere...regăsire...Ca un strigăt mut - dincolo de tot ce se poate închipui. Suspendat. Suspendarea suspendării...De o intensitate fantastică...INELUL...Apăs butonul de oprire. Liftul încremenește în dreptul unui etaj - nu știu al câtelea. Există, deci, o "ieșire". Și știu că pot, este posibil, să "fug". Ușa se deschide larg. Ies încet, firesc, nu ca un hoț. Ies, pur și simplu, ca atunci când am ajuns la destinația prevăzută, neanticipată.

* Autobuzul, hodogind din toate încheieturile, s-a oprit. Găsesc rapid "Secția". Secția de foraj. Intru în baraca nenorocită, într-un coridor. Pe prima ușă din dreapta, pe o placă de tabla, vopsită în alb, scrie, cu litere negre "Șef de Secție". Se uită la mine, absent, "Inclupatul" Bârligiu - șeful de secție, maistru rămas de la Societățile Româno-Americane, dinainte de Război. Cu "Inclupatul" e o poveste. Cu Bârligiu "P... bleagă", pe scurt "Bârligiu Bleaga", alta. Dumneata ești șeful secției? Aprobă din cap. Mă prezint ca la Armată. Numele, prenumele - uit să adaug inițiala tatălui. Am fost repartizat aici, de Ștefănoiu (inginerul șef). Se uită la mine îngustându-și privirea. Ce, bă, ai venit să-mi iei locu? Ați ieșit ingineri, cu cașul la gură, habar n-aveți de meserie și vă treziți în fruntea bucatelor, peste noapte și noi... Hai sictir! Îi trântesc. Cade din lună. Se roșește - coleric și, probabil, alcoolic - până sub părul încăruntit. Solid, aproape de șazeici de ani, vânos, simt cum i se încordează mușchii și repet, detașat, în batjocoră. Hai sictir...Dă să se scoale, masiv. Îl și văd ocolind biroul jerpelit, scrijelat, jumătate acoperit cu sticlă, spartă cealaltă jumătate. Vreau să-l ajut și rostesc, a treia oară, moale (îmi este lene, chiar îmi este lene), nu provocator (sunt prea obosit), Hai sictir...Este norocul meu. Tonul: obosit, indiferent. Tonul deci - declanșează o reacție neașteptată. Se destinde. Se lăfăie mai bine în scaun. Și începe să zâmbească, apoi să râdă. Mut, mânzește. Ce mă înjuri, bă? Eu te-am înjurat? Și stai dracului jos! Și așa, zii? Te-au repartizat și tu ai venit! Păi, dac-ai venit, stai dracului jos odată!...Mă așez pe un scaun în fața lui. Îmi împinge sub nas niște terfeloage în care scria când am intrat. Ia și uită-te. Sunt Rapoarte de foraj. Pe urmă să vi să-mi spui ce-ai înțeles. Cu Ștefănoiu o să stau eu de vorbă. Să-mi spună ce să fac cu tine. Se ridică și pleacă...

* În camera de hotel în care scriu. Pe malul Mării. Adorm târziu în noaptea de sticlă lichidă cum numai unele nopți întârziate din vară în toamnă pot exista, și în care luna își face de cap. Adorm târziu și mă aflu în acea stare "între". Între vis și realitate. Care Realitate? Între o Realitate și Alta. La fel de reală ca și Prima. În starea de "între" în care lucrurile capătă o pregnanță deosebită a altui Real, la fel de real

ca și celelalte două. Mă trezesc în lumina magnetică, de mercur, a Lunii ce taie o cale precis delimitată în apa calmă, vag vâlurită...

* Și vaporasul...de fapt o biată plută, un fel de bac cu motor, ce traversează alene Lacul de acumulare. Dinspre "Coadă Lacului" spre baraj. Sumane, țărani, îngrămădiți, dorm în mijlocul bacului...Și Ioana, Ioana - la margine. Se clatină. Se clatină ca o boare de vânt...Si distanța, distanța .... Distanța, atât de mare și, totuși, atât de mică între mine și ea...un strigăt mut, inuman, vibrează, asurzindumă, îmi cuprinde tot corpul în încercarea de a mă desprinde din pasul înghețat, derulat într-o viteză fantastică, viteză derulată cu încetinitorul până când STĂ și până când, la o lungime de un braț, cu o ultimă vultură, Ioana se stinge în apa ce clipește bland, nespuse de bland, ca o durere imensă ce se închide peste o agonie, agonia-bucuria durerii întinsă, stinsă peste sfârșitul durerii imense...

* Calea - drum fără sfârșit - văzut în perspectivă în apa Mării, început din fereastra camerei de hotel și care se pierde undeva, în orizont...Este totul atât de ireal cum numai o realitate foarte puternică poate fi...Și - deodată - o văd: este Ea, Ioana, moarta tânără, frumoasă, cu părul despletit, ud, plin de alge, care îmi bate, acum, în fereastră să îi deschid...

* Pe Ioana, învățătoarea din sat, o cunosc la o "reuniune tovărășească". În baraca nenorocită unde, în afara biroului Șefului de Secție, mai este și sala de "ședințe". Sală de ședințe, club, depozit de materiale (câte odată) și ce dracu' o mai fi. Cântă un "mag", prime tipuri. Cât o combină. Role - două platane imense de aluminiu (500 de metri de bandă) Viteză 19. Redare - dumnezeiască (mag profesionist cum apare, modern, în studiouri de înregistrări).

Dacă aș spune că presimt, este posibil. Nu mai știu. Sala e plină de fum de țigară și de miros acru de bere trezită. Și, deodată, explozia de lumină! Neagră? Lumină? Neagră care incendiază întunericul? Spațiul care fuge pe lângă mine - rămas încremenit în TIMP. Vine spre mine Ioana, odată cu spațiul. Fără gesturi care să exprime ceva. Din totdeauna vine spre mine. Este suficientă bănuiala atingerii. Apoi atingerea - ca să ȘTIU! Să știu și să văd, stereoscopic, drumurile întortocheate, absurde ce ne "merg". Trecând de multe ori alături, unul pe lângă altul, aceste drumuri. Bănuindu-se, căutându-se...Din totdeauna...

* "Any path is only a path, and ther is no affront, to oneself or to others, in dropping it if that is what your heart tells you...look at every path closely and deliberately. Try it as many times as you think necessary. Then ask yourself, and yourself alone, one question...does this path have a heart? If it does, the path is good; if it doesn't it is of no use" (Carlos Castaneda).